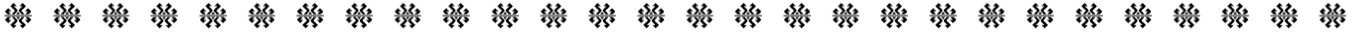

BIZİM SESİMİZ

AYLIK DERGİ

19300

İçindekiler

Faruk Nafiz Çamlıbel'i tanıyalım (sy: 2)

Dergimizin kurucusu Sn. Feyzullah AKTAN ile yapılan röportaj (sy: 10)

Film önerisi: Agora (sy: 4)

Kitap önerisi: Stefan Zweig – Satranç (sy: 5)

Sizden gelenler (sy: 6)

Kapağı çizen 12/A sınıftan Duru Dilge GÜLMEZ

Karükatürü çizen Eray KESKİN 9/B 3036

Ve daha fazlası!!!

Yıl: 69

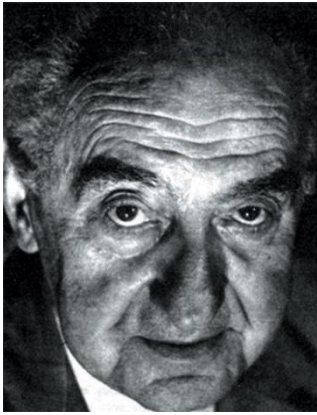
Sayı:6

Mayıs 2022

5 TL

Bir Şair

Faruk Nafiz ÇAMLİBEL (18 Mayıs 1898, İstanbul – 8 Kasım,1973, İstanbul)

Hecenin Beş Şairi'nden biridir. Tıp Fakültesinde bir süre öğrenim gördükten sonra Kayseri, İstanbul ve Ankara'da uzun yıllar edebiyat öğretmenliği yaptı. Ünlü '*Han Duvarları*' adlı şiirini Kayseri Lisesi'ne edebiyat öğretmenliği görevine gelirken yazdı. Ayrıca, Kayseri Lisesi Marşı'nın sözleri de onundur.

Şiir dilinde yeni bir söyleyiş çığırını açmış, hececi şairlerin en üstünlerinden sayılmış ve şiir üslubu kendisinden sonra yetişen hece şairlerini etkilemiştir. *Beş Hececiler*'in en genci fakat en başarılı ismidir. İlk şiirlerini aruz ölçüsüyle yazmıştır. Bunlarda Yahya Kemal'in etkisinde kalır. Gerçek kişiliğini hece ölçüsüyle yazdığı şiirlerinde görürüz. Sanatçı, halkın yaşantılarından çıkardığı konuları yine halkın söyleyiş ve nazım biçimleriyle dile getirir. Yepyeni görüşler getiren ünlü '*Sanat*' şiiri memleketçi şiirimizin ilk bilinçli bildirisi sayılabilir. Batı etkilerine kapalı halk şiirimize açık bir tutum içindedir. Bireysel konulara yönelmiştir. Şiirlerinde Anadolu'yu, memleket sevgisini anlatır. Şiirlerinde ele aldığı başlıca temalar aşk, hasret, tabiat, ölüm, kahramanlık ve ihtirastır. O, gücünü gösterişsiz söyleyişi içine serpiştirdiği lirizmden ve toplumun beğenisinden alır. Duygu ve düşünceyi bir arada yürüten, romantik ve realist konuları ve hayatları işleyen şiirleriyle ün yapmıştır. Onuncu Yıl Marşı'nın 2 yazarından biridir.

Han Duvarları şiirinden:

(...)
*Aradan yıllar geçti işte o günden beri
Ne zaman yolda bir han rastlasam irkilirim,
Çünkü sizde gizlenen dertleri ben bilirim.
Ey köyleri hududa bağlayan yaşlı yollar,
Dönmeyen yolculara ağlayan yaşlı yollar!
Ey garip çizgilerle dolu han duvarları,
Ey hanların gönlümü sızlatan duvarları!..*

Faruk Nafiz ÇAMLİBEL

Özlü Sözler ve Atasözlerimiz

→ “Dünyada her şey için, medeniyet için, hayat için, muvaffakiyet (*başarı*) için en hakiki (*gerçek*) mürşit (*yol gösterici*) ilimdir, fendir. İlim ve fennin haricinde mürşit aramak gaflettir (*aymazlık, çevresinde olup bitenlerin farkında olmama*), cehalettir (*bilgisizlik*), dalalettir. (*doğru yoldan sapma*)”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Atatürkçülük, I. Cilt, Genelkurmay Başkanlığı, Millî Eğitim Basımevi, 1984, s. 283.

→ “İnsan insan mıdır, yalnızca yiyip içmek ve uyumakla geçiriyorsa hayatı?”

William Shakespeare

→ Abdal ata binince bey oldum sanır, şalgam aşa girince yağ oldum sanır.

Atasözü

→ Ateşin zorunu kazan çeker.

Atasözü

→ Kilise karanlık, papaz kör, kendi işini kendin gör.

Atasözü

→ Ölüsü olan bir gün, delisi olan her gün ağlar.

Atasözü

Deyim ve Anlamı

Lafla Peynir Gemisi Yürümez

Bir zamanlar Aksî Yusuf adında bir peynir tüccarı varmış. Bu tüccar Trakya'dan peynirleri alır, İstanbul'da satar kalanını da deniz yoluyla İzmir'e yollarmış. Ama taşıma ücretini vermezmiş. Birkaç kez böyle kaptanı oyalamış. Kaptan para mevzusunu açtığında Aksî Yusuf, “Peynirler hele bir varsın da sonra ödeşiriz.” dermiş.

Geminin ihtiyaçları ve tayfaların ödemeleri için paraya ihtiyacı olan kaptan tekrar Aksî Yusuf'tan para istemiş. Aksî Yusuf yine aynı cevabı verince kaptan: “Lafla peynir gemisi yürümez!” diye cevap vermiş. Bu da Türkçede en sık kullanılan deyimler arasında yerini almıştır.

Gönderen: Mısra TOROS 9/A 3025

Bir Fıkra

Nasrettin Hoca bir gün yolda giderken iki köylünün kavga ettiklerini görür.

Sorar: Efendiler, neden kavga edersiniz?

Köylülerden biri: Ben “Yağmur iyidir.” diyorum. Bu adam: “Hayır, yağmur kötüdür.” diyor.

Bunun üzerine Nasrettin Hoca şu karşılığı verir:

“Yağmur iyidir.” ya da “Yağmur kötüdür” gibi tümceler yetersiz olacak denli kısadır.

Buğday yetişirken susuzluktan kurumamak için suya gereksinim duyar ama fazla yağmur yağarsa çürüyüp gider.”

Bizim Sesimiz

Her ayın başında
Lüleburgaz'da
ç ı k a r.

“Kepirliyiz kepirli, aydın kepirli
Uygurluk yolunda haydi ileri!”

☼

Sahibi :
Kepirtepe Anadolu Lisesi
adına
Halil İbrahim TOKLU

☼

Yazı işlerini fiilen idare
eden:
Fırat ÇINAR
Dilay ÇETİN

☼

Gönderilen yazılar basılsın,
basılmasın iade edilmez.

☼

YIL: 69 SAYI: 4

☼

Abone Şartları:
Yıllık : 60 TL.
Altı aylık : 30 TL.

☼

Dizgi ve Baskı:
Metin KARAKAŞ

Film Önerisi

AGORA

Yönetmen: Alejandro Amenábar

Oyuncular: Rachel Weisz, Max Minghella, Oscar Isaac, Ashraf Barhom, Michael Lonsdale

Tür: Macera, Drama, Tarih

Yapım Yılı: 2009

Senaryo: Alejandro Amenábar, Mateo Gil

Yapım Ülkesi: İspanya

Orijinal Dil: İspanyolca

MS. 4. yüzyılın sonları, İskenderiye Kütüphanesi'nde bir kadın; kendini bilime ve felsefeye adanmış bir kadın ve karşısında dini silah olarak kullanan erkek egemen zihniyet... Anaerkil dönemde eşitlik, özgürlük ve üretkenliği yaşamış insanlık, içinde olduğumuz ataerkil dönemle tanıştığından beri iktidar kavgası ve şiddetten başka bir şey ortaya koyamamış; tüketen bir topluma dönüşmüş. Fakat yine de bilimin, eşitliğin ve özgürlüğün temsili kadınlar, mücadelelerini sürdürmeye devam etmiş... İşte bu kadınlardan biri tarihteki ilk kadın matematikçi ve aynı zamanda filozof, gökbilimci ve Helenistik bir pagan olan Hypatia'dır. İskenderiye'de doğup İskenderiye'de ölmüştür. Babası da dönemin ünlü matematikçisi Theon dur. Hypatia, doğayı mantık, matematik ve deney ile açıklamaya çalıştı. Hem güzelliği hem de zekâsıyla ön plana çıkan Hypatia, 45 yaşında bu hayattan ayrılmasına rağmen, tarihe damga vurmuş kadınlardan bir tanesidir.

Agora, linç edilerek öldürülen Hypatia'nın hikâyesini anlatıyor. Kadının toplumdaki yeri, kadın-erkek eşitliği, kadının zorluklara göğüs gererek cemiyette hak ettiği yeri alması da Agora filminde işlenen bir diğer önemli nokta.

“Sizce kaç aptal kendi kendine bu yıldızlar neden düşmez diye sormuştur? Ama siz, bilgelikle eğitilen siz, yıldızların ne aşağıya ne de yukarıya doğru hareket etmediğini biliyorsunuz.” – Agora

Gönderen: Matematik öğretmenimiz Seda KOZAKLI

Tarihte Bu Ay

→ 7 Mayıs 1943'te, Fethi Okyar vefat etti. (Fethi Okyar 1880 -1943,Türkiye'nin 2. başbakanı)

→ 10 Mayıs 1795'te, Halıcıoğlu'nda ilk topçuluk okulumuz “Mühendishane-i Berri Hümayun” açılmıştır. Bu okul, III. Selim devrinin en hayırlı teşebbüslerinden biridir. Yeniçeri ocağının kaldırılmasından sonra Mühendishane daha çok önem kazanmıştır.

→ 11 Mayıs 1920'de, Mustafa Kemal ve arkadaşları İstanbul Hükümeti tarafından idama mahkûm edildiler.

→ 11 Mayıs 1954'te, Sait Faik Abasıyanık öldü.

→ 13 Mayıs 1915'te, Seddülbahir savaşları olmuştur.

→ 15 Mayıs 1919'da, İzmir işgal edildi.

→ 16 Mayıs 1919'da, 9.Ordu müfettişi Mustafa Kemal Samsun'a hareket etti.

→19 Mayıs 1919'da, Mustafa Kemal Samsun'a çıktı.

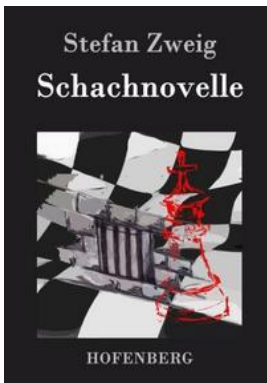
→20 Mayıs 1622'de, 16. Osmanlı padişahı II. Osman tahtan indirilmiş ve Yedikule zindanlarına götürülerek feci bir şekilde öldürülmüştür. Tarihe adı Genç Osman diye geçen bu talihsiz hükümdar inkılap ve yenileşme hareketlerine bir başlangıçtır. Henüz 18 yaşında iken, ileri düşüncelerinin kurbanı olmuştur.

→22 Mayıs 1955'te, *Nene Hatun* öldü. Kadın kahramanlarımızdan birisidir. 1877-1878 Türk-Rus savaşı sırasında Erzurum şehrinin savunmasına katılmış, Aziziye Tabyası'nda, diğer kadın ve erkeklerle beraber kahramanca çarpışmıştır. 1955 yılında "Yılın Annesi" seçilmiştir.

→29 Mayıs 1453'te, Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethetti.

Kitap Önerisi

Stefan Zweig – Satranç

"İncecik bir kitaba, tarihin en büyük acılarını sığdırmak mümkün müdür?" sorusunun cevabı niteliğini taşıyor. Avusturyalı Yazar Stefan Zweig tarafından 1942 yılında kaleme alınan eser, sembolik ve özlü anlatımıyla II. Dünya Savaşı'nın tüm yıkıcılığını dile getiriyor.

Satranç, aynı adı aldığı tarihi oyunun sembolik öğelerini taşıyor. Savaş alanı ve birbirlerini akıl dolu hamlelerle yenmeye çalışan iki taraf... Kitabın olay örgüsü, bir gemide yapılan satranç düellosu etrafında şekilleniyor. Biri var olmak, diğeri ise yok olmamak için satranca sarılmış olan iki rakibin bu anlam dolu çekişmesinde, yakın tarihe dair derin izler bulacaksınız.

Kitap, eserde adı belirtilmeyen başkarakterin New York'tan Buenos Aires'e giden bir gemiye binmesiyle başlıyor. Öykü boyunca anlatıcılık rolünü üstlenen başkarakter, dünya satranç şampiyonu Mirko Czentovic'in de gemide olduğunu öğreniyor. Onunla bir maç yapmak istiyor ancak Czentovic buna hiç de istekli görünmüyor.

Bunun üzerine başkarakter, onun dikkatini çekebilmek için McConnor adlı bir adamla satranç masasına oturuyor. Oyun yine de Czentovic'in dikkatini çekmeyi başaramıyor. En sonunda McConnor, Czentovic'e para karşılığı maç teklif ediyor. Ancak bu şekilde ikna edilebilen Czentovic, böylelikle masadaki yerini alıyor.

McConnor kaybedeceği bir hamle yapmak üzereyken, yabancı bir ses duruma müdahale ediyor. Kitapta Dr. B. adıyla verilen sesin sahibi, satrançtaki hünerini Czentovic'ten apayrı bir hikâyeye borçlu olarak anlatılıyor. Kitabın gelişme bölümünün doruklarında, ikili arasında kıyasıya bir rekabet gelişiyor. Öyle ki iş artık, satrançtan ziyade savaşın acı bir temsiline dönüşüyor.

Stefan Zweig

"Oysa kendime karşı oynamayı denediğim andan itibaren bilincinde olmaksızın kendime meydan okumaya başlamıştım. İki ben'imden her biri, yani siyah ben ve beyaz ben, birbirleriyle rekabet etmek zorundaydılar ve her biri kendi adına galip gelmek, kazanmak için kendini bir tutkuya, bir sabırsızlığa kaptırıyordu; siyah ben olarak yaptığım her hamlenin ardından, hararetle beyaz ben'in ne yapacağını bekliyordum. İki ben'den her biri, öteki bir yanlış yaptığında bir zafer sevinci yaşıyor ama bununla eş zamanlı olarak da kendi beceriksizliğinden ötürü öfkeye kapılıyordu."

.....

"Elimde kendime karşı oynayacağım bu anlamsız oyundan başka bir şey bulunmadığından, öfkem, oç alma tutkum fanatik bir biçimde bu oyuna akmıştı. İçimde bir şey haklı çıkmak istemekteydi, ama ne yazık ki kendisiyle tek savaşılabileceğim, içimdeki öteki ben'di..."

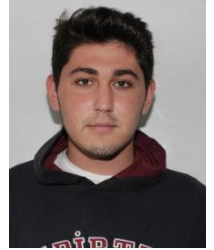
Kitabı öneren: Edebiyat öğretmenimiz Mustafa GÜLŞEN

Bunları Biliyor musunuz?

→ Soğuk savaş döneminde Rusya'da görev yapan/yapacak yüzlerce Amerikan casusunun sadece zımba teli yüzünden yakalanmış olması.

Rus pasaportundaki zımba kolay paslanır türden olmasına karşın Amerikalılar paslanmaz çelik zımba teli kullandıklarından pasaportun sahte olup olmadığı ortaya çıkıyormuş. Yazılı olmayan bu püf noktayı bilen bazı Rus yetkililer özel kaplarda yetiştirilen, ana dili Rusça olan yüzlerce Amerikan ajanını daha Rusya'ya girmeden yakalayıp hapse atmışlardır.

→ Kelebek etkisi, bir sistemin başlangıç verilerindeki küçük değişikliklerin büyük ve öngörülemez sonuçlar doğurabilmesine verilen addır. Edward N. Lorenz'in çalışmalarından biri olan Kaos Teorisi ile ilgilidir. Daha sonralarda hava durumu ile ilgili verdiği şu örnek ile ünlenmiştir. Amazon Ormanları'nda bir kelebeğin kanat çırpması, ABD'de fırtına kopmasına neden olabilir. Farklı bir örnekle bu, bir kelebeğin kanat çırpması, Dünya'nın yarısını dolaşabilecek bir kasırganın oluşmasına neden olabilir.

Gönderen: Efe Berk UÇAR 12/E 1758

→ ABD'nin obeziteyi önlemek için harcadığı para ile Afrika kıtasının gıda sorununun çözülebilmesi.

→ Alfabe kelimesinin eski Yunan alfabesindeki ilk iki harfin (alfa, beta) birleşiminde $\alpha\beta$ na gelmektedir.

→ Bir seferde içip bitirmek anlamında kullandığımız 'fondip' kelimesi İngilizce 'found deep' den gelmektedir.

Sizlerden Gelenler

BİÇARE

Bu gece üzerimde bir gariplik,
Ruhumda belirsiz bir hüzün var.
Bütün ümitlerim kırık,
Sessiz bir haykırış,
Kalbim ağlamaklı olmuş.
Yıldızlar niye yok bu gece derken,
Ay dede de kayboluyor.
Ara sıra esen rüzgâr,
Hafiften yağan yağmur,
Güneşin doğuşunu beklercesine;
Ne yapacağımı bilmez haldeyim.

Yazan: Müd. Yard. Mustafa ULUDAĞ

AYDINLIK YOLUN PUSULASI KİTAPLAR

Hayat serüveninde, kitaplar çoğu zaman yoldaşın.
Üzüntünü dindirip neşeni arttıran en iyi arkadaşın.
O sana anlatır sen ona... Hem de ağırından başın.
Okumak ilacıdır, acıyla dolu bir çift bakışın

Kütüphanede vakit geçirmek, bir kitap aramak,
Gezip görmek için heyecanla gittiğiniz bir şehre benzer .
Kaybolursunuz raflarında, tanıdık karakterler çarpar gözünüze.
Raskolnikov'a rastlamak da mümkündür, Ahmet Cemil'e de...

Benim değerli kitaplarım, sizinle gelişir düşüncelerim.
Bir olayı her yönüyle incelemeyi yine sizinle öğrenirim.
Haydi sen de bir kitap seç başla okumaya!
Eminim bulursun derinlerde kendinden bir parça.

Büyük küçük demeden okumalı, okutturmalı.
Kitap okumanın yaşı yoktur, herkes bunu anlamalı.
Okumak, anlamak, öğrenebilmek en büyük nimettir bize,
Zihinlerimizi boş bırakmak en büyük hata değil de ne?

Keşirtepe'mde öğrencilere hediye edilmiş bir kütüphane.
Kimisinin dört duvardan ibaret gördüğü, kimisi için eşsiz bir hazine.
O hazineye sahip çık, oku, koru ama en çok da sev kitabı.
Unutma ki kitaplar aydınlatır, en karanlık görünen dünyaları.

Bilim insanları, sanatçılar, hukukçular...
Sanır mısınız hiç kitap okumadan hayallerine ulaştılar?
Başarıya giden yolda kapıları açan anahtar,
Yolumuzu kaybetmeye izin vermeyecek tek pusuladır kitaplar.
Gülşah Hüner 11/C 2116

BİR GARİP HİS

Gözlerim bulut oldu yanaklarıma
Sessiz bir yağmurdu çığığım aslında
Yok muydu huzur orada
Olduğun kadar aklımda

Bazı durumların yeri yoktur lügatta
Ancak temeli mevcuttur hayatta
Sorgulamak çare midir fitrata
Belki bir cevap emaredir sancıya
Yoktum ben, ne sabahta ne akşamda
Çaresizdim, yorgun ve bitkin
Bir eldi melek misali uzandı bana
Sayesinde nefes aldım, hissettim

TÜRKİYEM

Ta ki Orta Doğudan Rumeli'ye Balkanlara
Üzerinden geçen yollar uzanır Avrupa'ya
Rakımın iki bin altı yüz olduğu yaylalara
Karadeniz'den Akdeniz'e Amanos'a
İçimdeki özlemsin sen dayanamam sana
Yedi ceddin şehit olmuş senin uğruna
Ey güzel vatanım canım fedadır sana
Mutlu mesut yaşamak istiyorum senle doya doya.

Enes ADIGÜZEL 10/B 2339

BULUTLARA UZANALIM SENLE

Belki bendim yalnız olan
Ya da yanılan
Yanışları yapan
Ama dur, gitme
Sensin beni kurtaracak olan
Bulutlara uzanalım senle
Kuşlar uçarken yanımızda
Bırak ruhunu göklere
Ama dur, gitme
Sensin beni durduracak olan
İstanbul'u seyredelim birlikte
Balıklar yüzerken yanımızda
Bırak kendini denizlere
Ama dur, gitme
Sensin beni sevecek olan
Bir ömür sever misin?
Beni, kendini, bizi
Sana dur, gitme demeyeceğim
Ama bil ki
Ömür yetmez seni sevmeye sevgilim
Özür dilerim
Sevemediğim için
Sevgimi sana yettiremediğim için
Sana gitme demeyeceğim
Dilim varmıyor sevgilim
Git sevgilim
Bırak arkada kuşları, denizleri
Ama üzülme
Üzülecek olan benim
Ömrümü sana yettiremediğim için.
Eylül Esen 10/E 2440

Huzuru aramaktı belki hatam
Huzur varken o an
Fark etmekmiş önemli olan
Sezinleyemedim bi'an

Aşkın karşısında tesiri yok metanetin
A'mayım çarpıntısı ile dil-nişin

Döndürdü beni a'meşe hıyanetin
Ettiğin laf ile öldü bendeki emanetin

Mehmet Can GÜNGÖRAY 11/D 2071

HER AKŞAMÜSTÜ SİYAHA BOYARIM GÜNEŞİ

Her akşamüstü siyaha boyarım güneşi, ondandır geceler.

Gonca gülü özlemektir derdim
Ona ulaşmaktır gayem, lavanta tarlalarını aşarak.
Kuşlardan haber gelir,
Vuslat yakındır diye.

Her akşamüstü siyaha boyarım güneşi,
ondandır geceler.
Yâre kavuşmak için fırsat kollarım,
Uyumasını beklerim herkesin,
Hasret beni kül etmeden ulaşmak isterim.
Başbaşa kalmak isterim dünya sofrasında.

Her akşamüstü siyaha boyarım güneşi, ondandır kederler.
Gözyaşlarıyla ıslanmış boyalarım resmederim karanlığı.

Sızlamadan ve sineme çekerek.
Her akşamüstü siyaha boyarım güneşi,
kimse görmesin diye.
Sessiz çığlığımı duymasınlar, imtihanıma şahit olmasınlar diye.
Sevgiliyi herkes uykudeyken severim.
Sessizce ama şefkatle okşarım resmini.
Karaya boyarım güneşi,
Rüyalarımı süslesin diye.
Her akşamüstü siyaha boyarım güneşi,
ondandır geceler.
Koklamam lazım tekrardan goncagülü,
Kuşlar yalancı çıkmadan,
Lavantalar solmadan,
Kimse görmeden, rüyalarım bitmeden
Tekrar görmem lazım goncagülü

Her şafak maviye boyarım gökyüzünü,
Goncagül açsın diye...

Abdüssamet ALTEKİN 2340 10/B

İSTİKLAL

İstiklal'dir Türk'ün bedeni
Türk olmanın çoktur nedeni
Bu dünyaya bir Mehmet Akif geldi
Marşı kalacak sonsuza dek ebedi

Geçmişini unutmaz bu millet
Vatan aşkıdır bu herkese minnet
Doğan her Türk'e bu marşı dinlet
Dağ, taş, ovaları bu marş ile inlet

Analarımızın gözlerinde yaş
Vatanımıza gerekliydi bir marş
Yazdı Akif, oldu bizim için arş
Türk milletine armağandır bu marş

Onu bilen herkes hayran
Dinleyenin tüyler diken
Kutlu olsun 101.yılın
Her yere yazılacak adın

Cansu KANBUR 10/C 2378

SERİM -DÜĞÜM-ÇÖZÜM:

Belki de henüz hayat sadece serim
Ama şimdiden yaralarım çok derin
Kendime genellikle kederim nefretim
Kopartamam seni bambaşka bende yerin

Görmek istemiyorum oluşunu kördüğüm
Yönüm şaşıyor ışığın olmadan
Seçemiyorum doğruları seni bulmadan
Elimde kalan bir fotoğraf var güldüğün

Olması gerek artık bir çözüm
Var her yolun sonunda ölüm
Sensiz gitmek ölümden bile daha ölüm
Mutluluk yağmur misali ben ise bir çölüm

Kartal Ali YAVUZ 11/C 2115

SEVGİ VE ETKİSİ

Bulutlar gözyaşlarını toprakla buluştururken sokağın köşesindeki loş ışıklı kafeye bir kadın girdi. Uzun ve kumral saçları olan bu kadın sanki ağlamış da yaşları yağmur damllarına karışmış gibiydi. Kafenin kapıya uzak masasına oturdu. Zaten ondan başka kimse yoktu. Bir bardak çay istedi. Üzerinde dumanlar tüten çayı geldiği sırada çantasından küçük bir defter ve siyah bir kalem çıkardı. Çayı getiren orta yaşlı kadına teşekkür ettikten sonra çayından bir yudum aldı ve yazmaya başladı.

"Neden acemiyim şimdi? Bu sarsaklık niye şimdi? O kadar aşk üzerine kitaplar okuduktan, filmler izledikten sonra neden ne yapmam gerektiğini bilemez haldeyim? Bir başkasının derdi için bülbül gibi şakıyan ben, neden sıra kendime gelince lâl oluyorum?"

Bazı zamanlar kendime kızıyorum. Kıskançlık damarlarımda dolaşıp dudaklarımda can bulmasın diye kendimi zorluyorum. Yanağımdan süzülen bir damla yaşın bende bıraktığı acıyı tarif edemiyorum. Bir o kadar rahatlamış bir o kadar güvensiz hissediyorum. Kafamın içinde durmadan konuşan sese kulak vermek yerine kendimden kaçıyorum. Yazılan şiirleri içim buruk okuyorum. Her şeyden daha çok sanırım ben korkuyorum. Samimiyetten olduğu kadar aradaki duvarlardan da korkuyorum. Ona dokunamadığım gibi bakmaya bile çekiniyorum. Dinlediğim her şarkıda bir anlam arıyorum. Okuduğum bir yazıda kendimden bir parça bulabilmek için çabalıyorum. Bu tarifi zor olan his hakkında sayfalarca yazı yazmak istiyorum. Kalbim alevler içinde yanıp soğumayı beceremezken nasıl kutuplarda gibi üşüebiliyorum? En saf gülüşlerde nasıl onu görebiliyorum? Hayallerimle besleyip büyüttüğüm o kişi bana nasıl bir o kadar tanıdık bir o kadar da yabancı gelebiliyor?

Onu sevmek çocuk olmak gibi. Sadece o yılları doyasıya yaşayanların anlayabileceği bir duygu. Tanıştığım tüm insanlar aynı yerde toplansa gözlerimin sadece onu arayacağı gibi bir his bu. Onu, o olduğu için sevebilmek. Onu tüm kalbinle hissedebilmek. Asla yapmam dediklerini zamanla yaptığını fark edebilmek. Onun, sadece senin görebildiğin parlak ışığını koşulsuz şartsız izleyebilmek. Zaaf gösterebilmek. Yıllardır bende var olan şeyleri yok edememek. İçimde sakladıklarımı bırakıp gitmeyi göze alamamak. O kadar uzun zamandır benimle ki içimdekiler şimdi onları ardımda bırakmak bana acıdan başka bir şey vermiyor.

Önümü göremiyorum. Beni ileride neyin beklediğini tahmin bile edemiyorum. Ve sisin arkasında olanlar beni korkutuyor. Kıyıya tekrar ulaşamamaktan, tekrar mutlu ve huzurlu olamamaktan korkuyorum. Bunları düşünürken ve çoğunlukla ne diyeceğimi bilemez haldeyken tercüman oluyor hislerime bu cümle, "Evet, acı çekiyorum, Evet çok özlüyorum. Evet, evet onu unutamıyorum. Kime ne? Sormayın artık bana "Nasılsın?" diye. Boş verin, ben iyiyim işte. "

Yazısı bittiğine yüzünde parlak yaşlar belirdi. Kim bilir ne acılar çekmişti. Etrafı biraz izledi. Miskin bir kedi dışarıdan kafenin içine doğru bakıyordu. Dinmeye başlayan yağmur kadını çağırıyordu. Yavaşça masasını topladı ve yerinden kalktı. İçtiği çayların ücretini ödedikten sonra kafeden çıktı ve şehrin karanlığındaki gize karıştı.

Kardem ESMER 2081 11/D

BEN BİR MUMUN VÜCUT ALMIŞ HALİYİM

Ben bir mumun vücut almış haliyim.
Anca parlar, ışık saçırım.
Kesilen elektriklerde hep sığınırım.
Ben anca kendimi yakarım.

Ben bir kalemin vücut almış haliyim.
Anca yazar, kağıtları bitiririm.
Yazılan şiirlerde sığınırım,
Ben anca kendimi yitirim.

Ben bir perdenin vücut almış haliyim.
Anca güneşte açılır, bulutta kapatılırım.
Soğuk rüzgârlardan ölürüm.
Fırtınalı havayı anca ben görürüm.

Ben sönük bir yıldızın vücut almış haliyim.
Herkesi aydınlatmaktan sürekli sönerim.
Milyonlarca yıldızdan sadece sönük biriyim,
Ben anca parlayan yıldızları yeğlerim.

Ben aslında alev in ta kendisiyim.
Nefret dolu ve öfkeliyim.
Belki yangın olsam dinerim,
Ben anca kendime öfkelenirim.

Yaren KARA 10/C 2389

SARI LALEM

Ellerimden gidiyordu ellerin.
Yanımda olmayan bedenine sarılıyorum.
Sarı lalemi veriyorum sensizliğe.
Uçsuz bucaksız özlemimle seviyorum.

Bazen zihnimden çıkıp gitmeni diliyorum.
Ama dokunuşlarını hissediyorum rüzgarla.
Unutamıyorum yeşeriyor umutlarım içimde
Gelmeni bekliyorum hayallerimdeki yerine.

Sensiz sokaktaki bakışlarda buluyorum yalnızlığı.
Görmediğim gözlerinde özgürlüğü hissediyorum.
Sayende tutsaklığı biliyorum.
Bir gün beni bulup kurtarmanı istiyorum.
Sümeyye ÇOBAN 11/C 2096

SON PİŞMANLIK

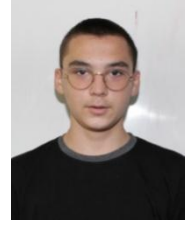
Birkaç kelime kaldı içimde nükte
Bana son bir kez gülümsesene
Ağlamaklı çıkan sesime
Aldırmadan dinle beni sessizce

Bu ilk değil ama belki son
Son kez keşke diyorum ardından
Bu yaşlar son kez dökülüyor gözlerimden
Bu kalp son kez kan ağlıyor ardından

Ben bir deniz kenarında uzanmış beklerim
Belki de gelip her şeyi değiştirirsin
Benim tek bildiğim sana olan özlemim
Sense gelip onu hiç ettin

Nasıl bağlandım bu kadar sana?
Nasıl yaptın bunu bana?
Nasıl hiç için acımadı?
Söyle nasıl aldattın beni?

Ersen YORGUN 9/C 3087

Tarihten

1853-1856 Osmanlı- Rus Harbi yani **Kırım Savaşı** öncesi Rusya'yı temsilen, Osmanlı sarayına Prens Mençikof gelmiştir. Prens Mençikof Osmanlı Devleti'ne çok ağır ultiimatlar vermiştir.

Prens Mençikof Osmanlı ülkesinden ayrılırken İstanbul halkı kazan kazan su kaynatmışlar ve yollara dökmüşlerdir. Bunun sebebi de Mençikof'un ayakları dağlansın ve bir daha Osmanlı ülkesine gelemesin dıyedir. (Not: Türk geleneğinde gidenin ardından soğuk su dökülür, sebebi su gibi gitsin, tez geri gelsin dıyedir.)

Osmanlı Türkçesinden sadeleştiren: Nermin GÜREL KALENDER

Röportaj

Dergimizin kurucusu Sn. Feyzullah Aktan'ın dergimize gönderdiği bu samimi, ders verici yazısını aynen aktarıyoruz. Siz öğrencilerimize çok şey katacağından eminiz.

**Kepirtepe Anadolu Lisesi Öğrencilerinin
Kepirtepe Köy Enstitülü Gazeteci
Feyzullah Aktan'la yaptığı Röportaj:**

SORU: 1- Feyzullah Bey, önce sizi tanımak isteriz. Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

YANIT: Bulgaristan'ın Karadeniz sahilindeki Varna iline bağlı Yenipazar ilçesinin Çanlar köyünde, çiftçi Karani ile Seher'den doğmuşum. Doğum tarihim, babamın duvarda bez torba içinde asılı duran Kur'an-ı Kerim'in iç sayfasına yazdığına göre: 3 Şubat 1928. 1935 yılında anlaşmalı olarak Türkiye'ye göç ederken her nasılsa 1927 yazılmış. Sonra ay ve gün yazılmak gerekince kimlik cüzdanımda 01.07.1927 olmuş. 1935'te 7 yaşına bastığım için Bulgaristan'daki köyümde bulunan Türk okuluna başlamıştım. Türkiye'de iskân edildiğimiz Lüleburgaz'ın Çengelli köyünde okul yoktu.

Devlet ev yeri vermişti ama evi yaptıracak paramız da yoktu. Babamla annem, bir usta ile anlaşarak işe başladılar. Ben 8 yaşında, kardeşlerimden Necip 5, Halil ise henüz kundaktan çıkmış durumdaydı. Yeni evimizin duvarları çıkmış çatısı çatılmıştı. Tam sevinecekken en büyük felaketi yaşadık: Annem, ağaç merdivenle duvarı sıvarken düşüp öldü... Ailemiz resmen çöktü. Ne ev düşünecek halimiz kaldı ne okul... Halil'e bakamazdık. Babam onu

aşırı bir köydeki uzak akrabalara evlatlık verdi. Orada tam dillendiği zaman, sanırım iki buçuk-üç yaşlarında sevgisizlikten ve bakımsızlıktan öldü. Onun ki de, ayrı bir içler acısı öyküdür...

Neyse ki benim okul işi yoluna girer gibi oldu: Atatürk'ün talimatıyla 1937 yılı Nisan ayı başında Edirne Karaağaç'ta açılan 6 aylık Eğitim Kursuna katılan köyümüzden Osman Akmeriç 1937 yılı Ekim ayı başında gelerek Köy Muhtarlık Odasında hasır üstünde, Devlet'in verdiği bir kerratlı defter, bir kalem, bir silgi, bir kalemıraş ve bir cetvel ile iki yıl gecikmeyle de olsa okula başlayabildim. Eh! Atatürk köy çocuklarının okutulması için seferberlik ilan ettiğine göre, üç yıl içinde okul da yaptırır, 4'le 5'i okutacak öğretmen de gönderir, diye düşünürken. Günlerden bir gün (ki, o kara gün 10 Kasım 1938 Perşembeydi) ilk teneffüsten sonra öğretmenimiz Osman Akmeriç bir garip girdi sınıf olarak kullandığımız odaya... Bir garipti, eliyle "oturun" işareti yaptı. Düştü düşecekti. Sandalyeye kadar yürüyüp tutundu, oturmadı, kendini toparlamaya çalışırken resmen ağlıyordu. Biz donup kalmıştık, oturamıyorduk. Mendiliyle gözlerini silerek:

"Çocuklar!.. diye kekeledi.. "Çocuklar, Atatürk'ümüzü kaybettik! Kahvedeki pilli radyo söylemiş, bu sabah saat 9'u 5 geçte ruhunu teslim etmiş, onun için ağlıyorum, başımız sağ olsun!.." deyince hepimiz ağlamaya başladık. Öğretmenimiz, "Okulu tatil ediyorum, hepiniz evlerinize gidip bu acı haberi anne ve babalarınıza duyurun, bugün yas günümüzdür!" dedi. Ağlaşarak dağıldık...

Ben, "Acaba Atatürk'ün kovduğu düşmanlar yine gelirler mi? Vatanımızı kim korur?" diye düşünürken, bu kez Hitler diye bir Alman çıktı ortaya, biz Eğitimli okulun 3'ncü Sınıfında iken 1939'da 2'nci Dünya Savaşını başlattı. Komşularımız Romanya'yı, Bulgaristan'ı, Yunanistan'ı işgal etti. Bize de saldırır diye babalarımız ihtiyat askerliğe alındı. 4'le 5'inci sınıfları okutacak öğretmen de gelmeyince benim okul yine aksadı: 1940-1941-1942 boşa geçti. 1943 yılında, Lüleburgaz'da köy çocuklarını parasız yatılı okutan Kepirtepe diye bir okul açıldığını arkadaşım Salih Kar'dan öğrendim.

"-Dedem, İzzet'le beni yarın at arabası ile yazdırmaya götüreceksin" dedi.

İzzet, benim ana-baba ayrı üvey kardeşimdi. Hemen babamı bulup, "Neden ikimizi de değil?" diye sordum. "O yetim, sen öksüz, onun önceliği var, sen bana yardımcı olarak köyde kalacaksın" dedi. Oysa ben okumak istiyordum. Gece nüfus cüzdanımı, Eğitimli Okul Belgesini hazırlayıp, sabah erkenden Lüleburgaz yoluna çıkıp beklemeye başladım. Talika yanıma gelince durdu. "Ben de geleceğim" dedim. Süleyman aga: "Babanın haberi var mı?" diye sordu. "Yok!" dedim. "Baban kızar, alamam, sen eve dön" dedi, atları dehledi. Ben de at arabasının arkasından koşmaya başladım. Lüleburgaz 20 km. Onlar nereye ben de oraya, onlar yazıldı ben de yazıldım. 1944 yılı başında Kepirtepe Köy Enstitüsü Müdürlüğünden Köy Muhtarlığına bir yazı gelmiş, Muhtar beni buldu: "Seni Kepirtepe'ye çağırıyorlar, acele imiş hemen git" dedi. Sevinçten kalbim duracaktı. Hazırlandım, temiz çamaşırlar giydim. Çarıkları çıkarıp adamlık lastik ayakkabıları ayağıma geçirdim. Lüleburgaz'a giden bir at arabası bularak Kepirtepe'nin yolunu tuttum. Kapısından içeriye girdiğimde tarih: 11 Ocak 1944'tü...

SORU: 2- Kepirtepe'deki öğrencilik yıllarınızdan söz eder misiniz?

YANIT: 11 Ocak 1944 günü Kepirtepe'ye ulaştığımda ortalığı keskin bir ayaz kasıp kavuruyordu. Kendimi, okulun Edirne-İstanbul asfaltına bakan ana giriş kapısından içeri atar atmaz derin bir nefes aldım. Kapının iç tarafında duran Nöbetçi öğrenci sanki beni bekliyordu: "Adın ne?" diye sordu, listeye baktı, batıya uzanan koridorun sonundaki kapıyı göstererek: "Hazırlık sınıfı, işte orası" dedi. Yürüyüp girdim. Sınıfın içi yeni boz elbiseli kız erkek öğrencilerle doluydu... Beni gülüşerek, coşkuyla "Hoş geldin!" diye karşıladılar. Ortadaki masada oturan ve önünde defter bulunan kız da gülerken: "Hoş geldin arkadaşım, ben de 403 No.lu öğrenciyim, adım Ümmü Altan, kayıt işini ben yapıyorum. Otur da yazayım" dedi...

İçim kıpır kıpırdı... Şöyle bir baktım sınıfa: Tanrım! Sanki ben bilmediğim bir okulun hiç birini tanımadığım öğrencilerinin bulunduğu sınıfa ilk kez değil de doğup büyüdüğüm eve her günkü gibi gelmişim ve buradakiler de benim her gün birlikte olduğum, şakalaştığım kardeşlerimdi... Öyle yakın, öyle içten...

"Neden oturmadin?" dedi, Kepirtepe'de öğrendiğim ilk ismin sahibi Ümmü Altan...

"Şaşırdım biraz, sanki hepinizi önceden tanıyor muşum gibi bir duygu kabardı içimde. İyi ki gelmişim diye sevindim." Dedim.

Oturdum. Sordu, söyledim yazdı. "Numaran kayıt sırasına göre veriliyor, seninki 459 oldu, unutma" dedi. Sonra ekledi: "Şimdi erkek arkadaşlardan biri sana eşlik edecek, debboya götüreceksin, orada bedenine uygun boz elbise, çamaşır, ayağına uygun postal ve çorap verecekler; banyoya gidip yıkanarak yeni kıyafetlerini giyeceksin. Üstündekileri de çıkarıp sararak köye gönderirsin. Hadi bakalım, aramıza tekrar hoş geldin. Başarılar dilerim arkadaşım!.." dedi.

Doğrusu, boz elbiselerle postalları da en az okulum ve arkadaşlarım kadar sevdim. Ayrıca, gecikmiş öğrencilik yıllarım da başlamış oldu. Güzel, çok güzel bir başlangıçtı benim için. (Teşekkür ederim arkadaşım, dedim içimden.)

Kepirtepe Köy Enstitüsü'nde İlk mezunlar (1942-1943) ders yılı sonunda verilmiş; azlıkmış; 29 kişi. İkinci mezunlar: (1943 -1944) 182 kişiydiler, A, B, C olarak 3 şube halinde. 1944 öğrenim yılı sonunda mezun olacaktı. Bir öğrenim yılı boyunca onlarla birlikte olacaktık, tanışıp yararlanacaktık. Bu da benim için şanstı. Öyle de oldu, çoğu ile, özellikle de ön saflarda olanlarla tanışıp yararlandım. Bazıları, akşamları serbest okuma saatlerinde gözlemci olarak görevlendirildi. Bizim B Şubesine gelen Rafet Topuz edebiyata meraklıydı, okuduğumuz kitapların konusunu, ana fikrini yazılı özet olarak istiyor, beğendiklerini kitap imzalayıp vererek ödüllendiriyordu. Nedim Menekşe de serbest okuma saatlerine geldiği gibi, öğretmen yokluğunda müzik derslerine de geliyordu. Biz, Hazırlık Sınıfı iken A ve B olarak iki şube idik, Ortaya geçtiğimizde, yeni gelenlerle C ve D şubeleri de eklendi. Ancak, bizden önce savaş nedeniyle bir dönem öğrenci alınmamış, mevcutların bir kısmı da Ankara Hasanoğlu Köy Enstitüsüne gönderildiklerinden (1944-1945) öğrenim yılı sonunda sadece 36 mezun verildi. (1945- 1946) Öğrenim yılında mezun verilemedi.

Alman Harbi de 1945 yılında Almanya'nın yenilgisiyle sona erince sevindik!.. Bizim mezuniyetimiz (1948-1949) Öğrenim yılı sonuna denk geliyordu. 4 şube ile sayı olarak en çok mezun veren dönem olacağız diye düşünüyorduk. Çünkü 1938 ile 1946 arası, savaşa, kıtlığa karşın Köy Enstitülerinin kuruluşu ve gelişimi açısından en hızlı ve en verimli dönemdi. Bu 8 yıllık süreçte Köy Enstitüleri Yasası çıkmış, Yönetmelikler hazırlanmış, tam 20 ayrı yerde Köy Enstitüsü, -binaları da öğrenciler tarafından inşa edilerek- açılmıştı. Ayrıca Ankara'da bir de Yüksek Köy Enstitüsü açılmıştı.

Çok mutluyduk! İlk Müdürümüz Nejat İdil'miş, suyumuzu bulup akıtmış. "İdil Suyu"nu biz hazır bulduk. Ben okula girdiğimde Müdürümüz İhsan Kalabay'dı. Eşi de Resim Öğretmeni Leman Kalabay'dı. Anamız babamız gibiydiler... Kemal Üstün Eğitimbaşydı. Meslek Derslerine de giriyordu. Eşi Zehra Üstün de Coğrafya Öğretmeni olarak aile büyüklerimizdi. Ya, Hazırlık sınıfında bizim Türkçe derslerimize giren, Sınıf Öğretmenliğimizi yapan Sevim Görkey?.. Bizimle yaşıt gibiydi. Öğretmen gibi değil de abla gibi davranıyordu; güleç ve sıcak!

Ne kadar güzel bir okuldu: Öğrencileri kardeş, beyinleri ile bedenleri birlikte çalışıyor: öğrenirken üretiyor, üretirken öğreniyorlar. Öğretmenleri tam Köy Enstitüleri için yetiştirilmiş gibi: Babacan-Anaç-Bilge: Öğrencilerin önünde, içinde...

Onlara öğretirken kendi noksanlarını da tamamıyorlar. Afra tafraları yok; alçak gönüllüler... Kepirtepe'nin ilk mezunlarından Mehmet Yücel, İnşaat Öğretmeni olarak atanmış örneğin. Nedim Menekşe de mezun olur olmaz Hazırlık Sınıfı Öğretmenliğine atandı. Üst okulları da Kepirde öğretmen iken okudu. Kepirtepe'nin demirbaşı gibidir. Çok da sevilip sayılır. Herkesin dert ortağıdır. Sorun çözücüdür...

Yarım gün kültür, teknik; yarım gün iş: inşaat, tarım... Cumartesi Pazar günleri müzik, eğlence, akşamları serbest okuma... Haftada bir öğretmen-öğrenci ortak toplantısı, karşılıklı konuşmalar, eleştiriler, istekler... İnsanın yorulmaya bile zamanı kalmıyor. Okuyup öğreniyor musun, eğleniyor musun anlamıyorsun...

Ben, Kepirtepe'nin bu en hızlı, kuruluş amacına uygun işleyen, öğretmenin de öğrencinin de aklında sadece "Köy kalkınması, ülke aydınlanması" olan döneminde. Yani, 1944 yılı başından 1948 sonuna kadar dolusu doluya içinde idim. Bütün öğrenciler; okulu bir an önce bitirip öğretmen olarak köyüne dönmek için.. bütün öğretmenler de öğrencileri eğitip bir an önce öğretmen olarak köylerine göndermek için.. çırpınıyorlardı!..

Atatürk, çok istediği bu parlak dönemi göremeden öldü. Bakan Saffet Arıkan, Atatürk'ten aldığı Eğitim Kurslarını ve Köy Enstitülerini kurma görevini İlköğretim Genel Müdürü İsmail Hakkı Tonguç'a verip Milli Eğitim Bakanlığını da Hasan Ali Yücel'e devrederek ayrıldı. İsmet İnönü de Atatürk'ten sonra Cumhurbaşkanı olunca Köy Enstitüleri bu üç kişinin ağırlığı ile hız kazandı ve sayıları hızla artmaya başladı...

"-Peki, ne oldu da bu çok güzel gidiş sürmedi?" diye sorarsanız, yanıtı şudur:

"- Alman Harbinin çok erken bitmiş olması!.. Büyüyü bozan budur!.."

"-Hani savaşın bittiğine sevinmişiniz?.."

"-Yanılmışız! Tam tersinin olması, savaşın daha en az on yıl sürmesi gerekiyormuş ki Köy Enstitüleri en az bir kat daha artsın ve yerleşip kökleşsinler. Savaşın bitmesiyle, Atatürk'ün ülkemizden kovduğu ezeli düşmanlarımız tepemize çöküp sahte Arap Baharı demokrasisini dayattılar ve acele yeni partiler kurdurup seçime zorladılar. Seçimi Atatürk'ün kurduğu CHP kazandı ama Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, hükümeti devrimcilere kurdurmak yerine parti içi baskı ile tam tersini yaptı: "Laikliği ve sosyal hukuk devleti" sistemi ile Köy Enstitülerini içine sindirememiş olanlara kurdurdu. Başbakanlık görevini Recep Peker'e verdi.

Tarih: 07 Ağustos 1946 idi...

Peker de Reşat Şemsettin Sırer'i Milli Eğitim Bakanı yaptı. Oysa daha önce İlköğretim Genel Müdürü İsmail Hakkı Tonguç'la birlikte çalışan Sırer'in Köy Enstitülerine karşıtlığı açıkça biliniyordu. Hasan Ali Yücel bu kabineye alınmadı, İsmail Hakkı Tonguç da görevden alınarak Köy Enstitüleri büsbütün sahipsiz bırakıldı...

Ve Atatürk devrimlerini çok iyi anlamış, bilim ve dava adamı dev gibi Milli Eğitim Bakanı **Hasan Ali Yücel**'in koltuğuna oturan, (Sabahattin Ali'nin **Markopaşa** dergisinde "**Molla**" diye nitelediği hırslı küçük adam) Reşat Şemsettin Sırer, Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün gözlerinin içine baka baka Köy Enstitülerinin yıkımına başladı. O İsmet Paşa ki, İnönü savaşlarının, Lozan Antlaşmasının kahramanı idi. O İsmet Paşa ki: "Öldüğüm zaman Türk Milletine bırakacağım iki eserden biri Köy Enstitüleridir" demişti...

O İsmet Paşa bu olanların hepsine sessiz kaldı. Cumhurbaşkanı idi. Otorite sahibi idi. İstese Hükümeti istifaya zorlayabilirdi; Milli Eğitim Bakanı Sırer'i görevden aldırabilirdi... Hatasını anlamış, pişman olmuştu, ama hiç birini yapmadı...

Sırer de kıyım görevini sürdürdü: 14 Kasım 1946 tarihinde Kepirtepe Köy Enstitüsü'ne bir Matematik ve bir Fizik öğretmeni gönderdi. Ancak, ikisinin de asla "Öğretmen" vasıfları yoktu; resmen kıyımcıydılar. Matematik ve Fizik'ten; önce bütünlemeye bırakıyor, bütünlemeye bıraktıklarının yarısından çoğunu da sınıfta bırakıyorlardı. Bizim sınıf 4 şube olarak (1948-1949) öğrenim yılı sonunda 200'ü aşkın mezun vereceğimizi hesaplıyorduk ya, kıyımlar yüzünden 109 mezun vermişiz. Geri kalanın bir kısmı (1949-1950) öğrenim yılı sonuna sarkarken bir kısmı –benim gibi-harcanıp gitmiş. (Yıllar sonra Tahsin Pelit'le Ankara'da Öğretmen kökenli Yazar Salim Savcı'nın Gül Yayınevinde karşılaştığımızda utanıp kızardı, "Sen kendini kurtarmışsın, çocuklarını üniversitelerde okutabiliyorsun, ben emekli maaşıma destek olsun diye hazırladığım matematik kitabını bastırmak için koşuşturuyorum. Suç, bizi öğretmen yapmadan o okullara gönderenlerindir." Diye suçlarını kabullenip Sırer'e yüklemeye çalıştı.)

Gerçek Atatürkçülerle, Köy Enstitülerinin yararlarını anlamaya başlayanların tepkisi büyüyünce, Peker Hükümeti 10 Eylül 1947 tarihinde istifa etmek zorunda kaldı.

Ancak, Köy Enstitüleri sistemi Peker Hükümetinden ölümcül bir darbe almıştı. İnönü ve kurduğu yeni hükümetler yarayı iyileştiremeden 14 Mayıs 1950 tarihinde yapılan seçimle iktidarı D.P.'ye teslim ettiler. Onlar zaten Atatürk devrimlerine, özellikle Köy Enstitülerine ve Toprak Reformuna karşıydılar. 1954 yılında, adını İlköğretim Okulu yaparak Köy Enstitüsü sözcüklerini kaldırıp programlarını değiştirdiler.

Darbe, aslında köylüye vurulmuştu ama (zaten onun okuyup uyanmasından korkulduğu için okuması engellendiğinden) Ağalar-beyler-çıkarıcı politikacılar- tuzu kurularla birlikte köylülerin de Köy Enstitülerinin kapatılmasına sevindikleri bile söylenebilir...

Okutulmayan toplu mahkum olurlar!..

SORU-3: Kepirtepe'nin sizin için en somut anlamı nedir?

YANIT: Doğrusu, bu en kolay soru gibi ama bir iki cümlede açıklamak çok zor. Kendimi örnekleyerek yazarsam daha anlaşılır olacağını sanıyorum. Şöyle ki:

Ben, Feyzullah Aktan, Doğduğum Bulgaristan'da okula başladığım yıl (1935) Türkiye'ye göç etmiştik. Köyümüzde ilkokul yoktu. Bunun öyküsünü 11 Ocak 1944 yılında Kepirtepe Köy Enstitüsüne girişe kadar anlatmıştım. Şimdi, Kepirtepe'nin "somut anlamı" nı kendi üzerimden örnekleyeyim: Ben, Kepirtepe'ye sadece "Öğretmen" olup köyüme dönerek çocuklarla birlikte, okuyamamış büyükleri de okutup aydınlatmak için gittim. Ama okulun olanakları, gelişmeler, bu arada zorlamalar, okulun ders olarak okutup öğrettiklerinden başka işleri ve meslekleri de öğrenmemi sağladı. Nelerdi onlar?

1)Gazetecilik: (Eğitmenlikde okurken bile köye gelen Köroğlu, Karagöz gibi halk gazetelerini zorlanarak da olsa okumaya çalışıyordum. Babam da bana yardımcı oluyordu; kendisi de yeni Türkçe harfleri öğreniyordu. Okulda da ana kapıdan girişte sol duvarda bildiri ve ilan asılan çerçeveli bir pano vardı. Sözlü izin alarak o panonun bir bölümünü gazete haline getirdik. Üstüne de 'Bizim Sesimiz' yazdık. Yazı, şiir, eleştiri, resim, karikatür... Başladık gazeteciliğe. Çok zevkli bir iştir gazetecilik; araştırmayı, sorgulamayı, öğrenmeyi gerektirir. İnsanın beyni 24 saat Lanz motoru gibi (Lanz marka traktör köylere ilk giren traktörün markası) çalışır; bela da açar insanın başına. Bana hem okulda hem daha sonra açtığı gibi...)

2) Avukatlık: (Daha doğrusu, zora düştüğünde kendini savunacak kadar hukuk bilgisi. Örneğin ben Türk Ceza Yasasının 141/1. maddeden tutuklandığımda. Avukat tutacak param olmadığından savunmamı cezaevinde kendim yazarak, verilen 8 yıl hapis cezası ile 2 yıl 8 ay sürgün cezasını bozdurup beraat ettim. '**Domuz Dolabı**' "adlı kitabımda yazılı.)

3) Mimarlık Mühendislik: (Bilgiyi diyelim ona da). Çünkü Kepirtepe'de her günün yarısı Genel Kültür ve Meslek Dersleri; öteki yarısı Tarım ve Etkinlikleri ile Teknik Ders ve Etkinlikleri idi. Yani uygulamalı iş: Temel kazıyoruz, duvar örüyoruz, çatı çatıyoruz, kiremit döşüyoruz. Gönyeler, metreler elimizde... Mimarlığı mühendisliği

uygulayarak öğreniyoruz. Bunun yaşamdaki örneğini de Saros Körfezi Erikli sahilinde, Turizm Geliştirme Kooperatifi başkanlığı yaparken verdim: Sahilde su yokken, herkesin evinin önünde kullanmak üzere su kuyusu, arkasında da tuvaletleri vardı. Ya da tam tersi...

1984 yılında bol su getirilince kullanma suları kirlenmeye başladı. Bu yüzden evsel atık su için biyolojik arıtmalı kanalizasyon sistemi gündeme geldi. Biz ilgili kurumlara, bu arada yeni kurulmuş olan Çevre Bakanlığına da başvurarak çalışmalara başladık. Yardımlarını istedik.

Bir sabah Keşan Kaymakamı İhsan Dünder aradı: “- Merhaba Aktan, sana kötü bir haberim var; hakkında suç duyurusu var” dedi. “- Hangi konuda Kaymakam Bey?” diye sordum. “- Erikli sahiline biyolojik arıtmalı evsel atık su kanalizasyonu yapıyor musunuz.” dedi. Ben gülmeğe başlayınca alındı: “- Anlamadın galiba” dedi “konu çok ciddi, suç duyurusunun altında en baştaki milletvekili olmak üzere Keşanlı 10 tane mimar ve mühendisin imzası var, seni tutuklatabilirler bile...” dedi. “- Siz kendinizi üzmezin Kaymakam Bey,” dedim, “Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Suç duyurusunda bulunan o zatlar, Belediye Moteline içkilerini içip keyif sürerken biz kanalizasyon işimizi tamamlayacağız, onlar da tıptı tıptı gelip bedellerini de ödeyerek hizmet isteğinde bulunacaklar.”

Öyle de oldu: 10 tane mühendis/mimar haksız çıktı. Biz işimizi tamamladık. Onlar da, utanarak da olsa, bedellerini ödeyip biyolojik arıtmalı kanalizasyona bağlandılar. Sistem hâlâ çalışıyor... (Belgesi dosyada).

4)Örnek Kıdemli Vatandaşlık: (Bu deyim bir meslek değildir.) Bu; Köy Enstitüleri Eğitim Sisteminin her derste, her davranış ve eylemde her öğrenciye serptiği Kültür harcıdır. Köy Enstitülü öğrenciler bu harçla pekiştirilir, geliştirilir, olgunlaştırılır ve öğretmen olarak okula, örnek aydınlatıcı vatandaş olarak köye/topluma gönderilir.

“Kıdem” sadece ömrün normal aştığını gösteren, deyimini tamamlayıcı rakamdır. Gene de insanı sevindirir, diri tutar, akıl mekanizmasının sağlığını koruyarak sürekli çalışıp üretmesini sağlar... Bazı kurumlar da, -belki insan ömrünü uzatmak için- normal yaşı aştığı halde yaşamdan kopmayan ve üretmeyi sürdürenleri ödüllendirirler. Onur verici bir eylemdir...

2017 yılında Tema Vakfı Edirne Şubesi ile Türyak (Türkiye Yaşlılar Konseyi) Derneğinin Benim başıma taktıkları “Örnek Kıdemli Vatandaş”lık tacı budur. Çok onurlandım. Düşünenlere, beni bu ödüle layık görenlere teşekkür ediyorum!..

SORU-4: Kepirtepe ile ilgili unutamadığınız anılarınızdan bir tanesini bizim için anlatır mısınız?

YANIT: Kepirtepe, okuldan çok bir Aile Yuvası gibiydi. Başta Okul Müdürü, Eğitimbaşılar, Öğretmenler, Memurlar, Ustabaşılar, Hizmetliler, Öğrenciler; kocaman bir Aile. Hani var ya:

“Türk’üm, doğruyum, çalışkanım.

Yasam:

Büyüklerimi saymak,

Küçüklerimi sevmektir.

Ülküm:

Yücelmek, ileri gitmektir.

Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Ne mutlu Türk’üm diyene!..”

İşte öyle!..

Atatürk’ün: “Ey Türk Gençliği!

Diye seslenişi hep belleğimizdedir.

Muhtaç olduğumuzda gereken kudretin damarlarımızdaki asil kanda mevcut olduğunu biliriz.

Çalışırken öğrenir, öğrenirken üretir, üretirken eğleniriz.

Toplantılar düzenlenir, konular tartışılır, öğretmen-öğrenci karşılıklı eleştiriler yapılır. Kimse kimsenin iyi niyetinden kuşku duymaz. Bu da bir ders saatidir. Dersler alınır, herkes işine sarılır...

Kepirtepe’de bu güzel günler, 1946 yılında Seçimler yapıp Recep Peker’in Başbakan, Reşat Şemsettin Sirer’in de (Hasan Ali Yücel’in yerine, ne yazık) Milli Eğitim Bakanı yapılması ile sona erdi. Sirer, 14 Kasım 1946 tarihinde Kepirtepe’ye iki genç öğretmen gönderdi. Öğretmen nitelikleri yoktu, resmen kıyımcıydılar...

Bir gün, ana giriş kapısı önündeki nöbetçi öğrenci sınıfımıza geldi: “Müdür Bey seni gazetenin önünde bekliyor” dedi. Anladım: O günkü *Bizim Sesimiz*’de, yeni gelen öğretmenlerden birini, “Köy Enstitülerinde dayak eğitim aracı değildir” diye eleştirmiştim. Müdürümüz İhsan Kalabay, kendini sevimsiz çatik kaşları ile bakarak duvar dibini işaret etti. Hazırol’a geçip durdum. Az sonra Matematikçi Tahsin Pelit göründü. Müdür Bey Bekletmeden sordu:

“- Tahsin, hangi yazıdan şikâyetçisin?”

“- Kazık Çarptı başlıklı olanından Müdür Beyim!”

“- Oku bakalım, ne yazıyor!”

Yazıyı okudu Tahsin Pelit:

“Okulumuza yeni gelen öğretmenlerden biri, bir öğrenciye arkadaşlarının önünde tokat atarken görülmüştür. Dayak onur kırıcı bir davranıştır. Köy Enstitülerinde Eğitim aracı olarak kullanılması da yasaktır. Bunu yeni öğretmenimize hatırlatırız.” Şeklinde kısa bir yazıydı. Başlığı biraz ağır kaçmış olabilirdi...

“- Hani senin adın yok bunda Tahsin?” diye çıkıştı Müdür Bey. “Üstelik yazılanlar da doğru!”

Tahsin Pelit, kızarıp bozardı...

“- Adım yok ama beni kastediyoy..” diye kekeledi. Derste de öyleydi: “Ben sana sıfıyı veyeyim de göy..” diye söylenir ve sıfıyı verirdi...Pelteki biraz...

Müdür Bey sinirlendi Tahsin Pelit’e, “Suçu üstleniyorsun demek; git beni odamda bekle, seninle konuşmamız lâzım.” Dedi.

O gidince bana döndü:

“- Aferin Feyzullah!, adını da açıklamadan uyarılmışsın güzel; devam, ama yine de o başlık senin üslûbuna yakışmamış, ben de seni uyarılmış olayım!..” dedi... Haklıydı Müdür Bey; öfkeme yenik düşmüştüm! “Özür dilerim Müdür Bey!” dedim.

SORU- 5: Bizim Sesimiz adlı duvar gazetesinin çıkarılma sürecinden bahseder misiniz?

YANIT: Biz Hazırlık Sınıfı olarak 2 şubeydik. A Şubesi, ana binanın ön kapısından girildiğinde sol koridorun sonundaydı. B Şubesi ise sağdaki koridorun sonundaydı. Ana kapıdan girdiğinizde doğrudan karşıya yürürseniz binanın arkasındaki Kampananın bulunduğu boşluğa çıkarsınız. İki kapı arasındaki koridorun sol duvarında gazetenin de bulunduğu çerçevesiz Panoyu, sağ duvarda ise üst katlara çıkan merdivenleri görürsünüz.

Bu alanda sınıflardan başka yönetici odaları da bulunduğundan okulun trafiği en yoğun bölgesi idi. Daha önce de sözünü ettiğim gibi, okula, arkadaşlarımıza, öğretmenlerimize, yöneticilerimize çok çabuk alışıp kaynaştığımız için, derslerin dışında yapacak ek iş arıyorduk. Arkadaşların çoğu bir müzik aleti öğrenmeye, bazıları halk oyunları, kimisi tiyatro öğrenmeye çalışıyordu. Benim ek işim okuyup yazmaktı. Sürekli dolaştığımız o bölgede duvardaki pano ve asılan bildirimlerle ilanlar dikkatimi çeker olmuştu. “Acaba ben de, bazı gazetelerde gördüğüm gibi her gün bir yazı yazıp panonun bir kenarına iğnelesem izin verirler mi” diye düşünmeye başladım. Bunu çok yakın arkadaşlarıma açtım. Tartışmaya başladık. Birisi “Ben şiir yazarım” dedi; birisi “Ben çok güzel karikatür çizerim” dedi. Birisi “Anlaşıldı, size bir duvar gazetesi lâzım” dedi. Öylece, “Duvar Gazetesi” kararı oluştu. Yöneticiler de olaya olumlu baktılar; yazılı izin yerine, “Panoda kendinize bir yer ayırıp deneyin bakalım” dediler. Öyle yaptık. Başlama tarihi sanırım 1945 ortalarıydı. 1948 sonlarına kadar sürdü.

SORU: 6- “Bizim Sesimiz”in içeriği hakkında bilgi verir misiniz?

YANIT: İçeriğinde olağanüstülük yoktu. Siyaset yoktu. Okul içi haberler, kısa düz yazılar, karikatürler, karakalem resimler, şiirler... Bazen de arkadaşlarımızın, öğretmenlerimizin yanlış bulduğumuz davranışlarının (kimliklerini açıklamadan) eleştirileri... En çok ilgi gören de bu sonuncusuydu; Öğretmen-Öğrenci toplantılarında (doğrudan eğitimle ilgili olduğu için) ele alınıyordu. Çünkü Köy Enstitüleri sisteminde Eğitim şeffaftı.

1946 yılında Milli Eğitim Bakanlığına Reşat Şemsettin Sirer, O’nun kıyımcı iki öğretmeni de Kepirtepe’ye gelince ortalık karıştı. Köy Enstitülerine bulaşmış bir Veba hastalığı gibiydiler; kırıp geçiriyorlardı...

SORU: 7- Bizim Sesimiz dışında da farklı yayın organlarında çalışmalarınız olmuş. Bunlar hakkında bilgi verebilir misiniz?

YANIT: Öğrenciliğim sırasında Lüleburgaz’da yayımlanan “ÖZDİLEK” Gazetesi’nde yazılarım, küçük fıkralarım çıktı. Bunların dışında, anımsadığım: Malatya Akçadağ Köy Enstitüsü’nün çıkardığı ‘Akçadağ’ dergisinde bir şiirim, İstanbul’da çıkan Son Posta Gazetesi’nde bir öyküm, Bursa Nilüfer Dergisi’nde bir yazım çıktı diye biliyorum.

Okuldan ayrıldıktan sonra, askerlik görevimi Erzurum’da yapıp dönünce, Kasım 1952’de yayına başladığım Bizim Sesimiz Dergisi’nden başka Lüleburgaz’da fotoğrafçılık yapan Erzincanlı Nuri Ortaç’ın çıkarmakta olduğu dergiye de fotoğrafhanesi ile birlikte ortaklık ettim. Sonra ikisini de bana devredip memleketine gidince İstikamet adlı dergiye kapatıp fotoğrafhaneyi çalıştırdım... 26 Mart 1953 tarihinde, Köy Enstitülerini kapatma kumpası ile tutuklanınca Bizim Sesimiz Dergisi 5’inci sayıdan sonra kapanmış oldu. Cezaevine girince Fotoğrafhaneyi de kardeşime devrettim.

SORU: 8- “Domuz Dolabı” adlı kitabınızın içeriğinden kısaca bahseder misiniz?

YANIT: (Bu sorunun yanıtına geçmeden önce, çok önem verdiğim ve Atatürk’e ve O’nun ilkelerine inanan bütün T.C. vatandaşlarının da bilmesi gerektiğine inandığım ANAYASA’mızın ilk dört maddesini buraya almak istiyorum.

Atatürk, ülkeyi düşmanlardan temizler temizlemez, çöken Osmanlı İmparatorluğu’nun yerine kurmayı düşündüğü çağdaş devleti kafasında oluşturmuş: Şekli:

Madde:1- Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir. (T.C.ANAYASA Md.1)

Peki, bu maddeleri kim belirleyip yasalaştıracak? Ortada hükümet yok. Önce, Hükümeti kuracak bir güç gerekli. Nedir o Milleti temsil edecek güç? Türkiye Büyük Millet Meclisi’dir. Öyleyse, ilk iş o Meclisi kurmak olmalı. Atatürk de öyle yapmış. Ülkeyi dolaşarak, önemli merkezlerde toplantılar yapıp heyetler oluşturarak, kendisini de heyetlerin başkanı seçtirerek ortamı hazırlamış ve 23 Nisan 1920 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi’ni kurmuş. O Meclisin içinden bir Hükümet oluşturmuş. Adı da “TBMM Hükümeti” olmuş. Atatürk bu hükümetle bir yandan Millî Mücadeleyi sürdürüp yer yer çıkan isyanları bastırarak sükûneti sağlamağa çalışırken öte yandan kafasındaki 2.Maddenin niteliklerini kesinleştirir:

Madde: 2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir. (T.C. ANAYASA Md.2)

TBMM’nin kuruluşundan sonra Atatürk, oradan karar çıkmadan hiçbir işe imza atmamış. 29 Ekim 1923 tarihinde de Anayasa-md.2’deki nitelikleriyle Cumhuriyet ilan edilmiştir. (3. ve 4. Md. leri de yazalım bari)

Md.3-Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir.

Bayrağı, şekli kanunda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır. Başkenti Ankara’dır.

Md.4- Anayasanın 1’inci maddesindeki Devletin şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile 2’nci maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3’ncü maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez.

SORU: 8- “Domuz Dolabı” kitabının içeriğinden kısaca bahseder misiniz?:

YANIT: : (Evet, şimdi geldi sıra 8. Sorunun yanıtına) Atatürk’ün, (savaşlar dışında) devrimlerle birlikte Devleti yönetme süresi 23 Nisan 1920 ile 10 Kasım 1938 arasındadır. Bilebildiğim kadarıyla yapılmasını en çok arzu ettiği halde ölümüne kadar gerçekleştiremediği iki çok önemli devrimden biri *Toprak reformu*, öteki de *Köy Enstitüleri*’dir. Bu ikisi ikiz gibidirler. Engelleri de aynıdır: Toprak ağaları, ülkenin semizleri, çıkarıcı politikacılar, din devleti isteyenler ve onların güdümündeki resmi görevliler...

Atatürk ülkenin %80’inini oluşturan köylülerin okutulmasının daha kolay olacağını, onlar okuyup aydınlanınca toprak düzeni ile öteki devrimlerin de daha kolay çözüleceğini düşünüyordu. Yetkililer öğretmen azlığından yakınıyorlardı...

Sonunda, Çareyi yine Atatürk buldu: “Askerliğini çavuş olarak yapmış olanları 6 aylık kursla Eğitimci yapıp köylere gönderin, 3’üncü Sınıfa kadar okutsunlar, arkası gelir” dedi. 1937 yılında başladı. Ben de okumaya Eğitimcilide 1937’de başladım. Bu sistem Köy Enstitülerinin de başlangıcı oldu. 17 Nisan 1940’da Köy Enstitüleri Yasası çıktı. Peş peşe 20 yerde kuruluverdiler. Hemen arkasından Ankara’da Yüksek Köy Enstitüsü açıldı. Öyle bir parladılar ki iyi niyetli vatandaşların gözleri açılırken Toprak ağalarıyla öteki karşıtları ise korku sardı...

14 Mayıs 1950 tarihinde D.P. iktidara gelince Başbakan olan **Adnan Menderes**, Milli Eğitim Bakanı yaptığı **Avni Başman**’ı makamına çağırıp hemen talimatını verdi: “**Köy Enstitülerini kapatacağım, bana komünistlikten mahkum olmuş Köy Enstitülü bulun!**” dedi.

Avni Başman: “**Köy Enstitüleri Türkiye için bulunabilmiş en yararlı okullardır, ben onların kapatılması sorumluluğuna ortak olamam!**” diyerek Bakanlıktan da, Milletvekilliğinden de istifa ederek ayıldı. Yerine getirilen **Tevfik İleri**, “**Emredersiniz. Yoksa bile yaratırız efendim**” diyerek kolları sıvayıp “**Domuz Dolabı**” kumpasının içine balıklama daldı...

Kepirtepe Köy Enstitüsü’nün ilk mezunlarından ünlü Yazar ve Şair **Mehmet Başaran**, “Domuz Dolabı” kitabına yazdığı Önsöz’de. Kumpasın başlangıcını şöyle anlatıyor: “(Tevfik İleri) Odasına inerken **Orhan Hançerlioğlu**’na rastladı. Ödevi anlattı.

Hançerlioğlu, eski İçişleri Bakanı Necdet Uğur’a göre, ‘derin devletlendi’, her bir şeyi yapabiliirdi.

“Tamam” dedi, “ben şimdi İstanbul’da kurarım bir ‘**Köy Kalkınma Derneği**’, enstitülüler oltaya koşan balık gibi...Kırklareli’de **Adnan Çakmak Emniyet Müdürü, Fevzi Çakmak**’ın yeğeni. ‘Alo’ derim ona da, ‘şu amaçla bir dernek

kuruyoruz, sen de bir şubesini açacaksın orada. Kat aralarına üç dört ajan, yönlendir.' İş olgunlaşınca... Al sana komünistlikten mahkûm enstitülüler..."

Öyle de oldu. Bir bakıma Aziz Nesinlik bir güldürü, bir bakıma aydın kıyımı uygulaması...

Ne var ki bütün ahlaksızca hilelerine karşın "**Komünist Köy Enstitülü**"

yarattırmadık onlara; kukla mahkemenin Hasan Özkan'la bana verdiği 8'er yıl hapisle sürgün cezasını Yargıtay suratlarına çarpar gibi ağır ifadelerle bozdu.

Hakkımızda verdikleri cezayı kaldırıp beraat kararı vermek zorunda kaldılar.

DOMUZ DOLABI benim için 26 Mart 1953 sabahı, Lüleburgaz'da, eşimin akrabası Tefvik Dayıların sundurmasına eklenmiş emanet odamızın basılmasıyla başladı. Kapımız çalındığında sabahın alaca karanlığıydı. Açtığımda şaşırdım. 4 kişiydiler. Tek tanıdığım Lüleburgaz C. Savcısı Hamdi İplikçioğlu'ydu. Yanında göbeklice bir kişi, sanırım sivildi. Arkada resmi elbiseli 2 polis vardı. "Buyurun!" dedim.

Sonradan Kırklareli Emniyet Müdürü olduğunu öğrendiğim göbeklice kişi Adnan Çakmak: "Seni almağa geldik, evi de arayacağız" dedi. "Buyurun, arayın" derken ceket ve pantolonumu da giymiş oldum. Çamaşır sandığını bıraktılar, eşimin, içi kitap dolu okuldan getirdiği tahta bavulu, ortalıkta gördükleri birkaç günlük gazeteyi, Bizim Sesimiz dergilerini aldılar. "Buyurun gidelim" dediler...

Eşime baktım, kızların arasında, boynu bükük, öylece sorgulayan gözlerle olanları anlamaya çalışıyordu. Ben de gülümsemeye çalışarak: "Karakola gideceğiz herhalde, ifade verip dönerim, merak etmeyin" diyerek iki polisin arasında yürüdüm. Kapının önünde bir polis jipi bekliyordu, ona bindirdiler. Arka koltuğa oturup ellerimi kelepçelediler, gözlerimi de sıkıca bağladılar. Git git yol bitmez...

Bir ara durduk. "Neresi burası?" dedim. "Babaeski" dediler. "Nereye gidiyoruz?" dedim. "Kırklareli'ne" dediler. Bir daha sormadım...

Kırklareli Cezaevine getirildiğimi, " tek kişilik hücreye konulacak" sözlerinden anladım... Sonra cezaevi günleri... Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılamanın başlaması... C. Savcısı Hüseyin Tarhan'ın suçlayan iddianamesi:

Esas No: 953/417

İddia No: 54

Hazırlık No: 360

Tarih: 16.07.1953

Türk Ceza K. 141/1 maddesine aykırı olarak memleket içinde müesses iktisadi ve sosyal temel nizamları komünizm yolu ile devirmeğe matuf cemiyet kurmaktan maznun(sanık).

Oysa, Türkiye'de sorun olan irtica idi. "Memleket içinde -Atatürk'ün kurduğu- müesses iktisadi ve sosyal temel nizamları devirmeğe matuf" çalışmaları tarikatlar, tekke ve zaviyeler yapıyordu... Atatürk'ün yok etmeğe çalıştığı, yasa ile kapattığı tarikatçılık, tekke ve zaviyeler yer altında sinsice çalışıyordu. Atatürk devrimlerini içine sindiremeyenler, "Bunlar geleceğine Yunan gelseydi" diyenler vardı. Hatta, Başbakan Menderes, kendi seçtiği milletvekillerinin çoğunlukta olduğu TBMM'de konuşurken, "Siz isterseniz Hilâfeti bile getirirsiniz" dedi. Anayasa; **2.Md.**de yazdığı gibi: "**T.C. vatandaşlarının Atatürk milliyetçiliğine bağlı olmalarını**" istiyordu. Atatürk Milliyetçiliğinin öngördüğü Devlet Düzeni de çok netti: "**...Demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devleti**"

Avrupa'nın en gelişmiş, en uygar Devletlerinin uyguladığı sistemdi.

Ama bizim okutulmamış küflü kafalarımıza göre, "sosyal" "sosyalizm" eşittir: "komünizm"di...

Delil olarak dosyaya koydukları bir belge R.B.E.'den para istemek üzerine idi:

"R.B.E. Müşterek gayemizin tahakkuku için kurduğumuz teşkilat..." diye başlıyor, "bizler bu mukaddes davaya inanmış kimseler..." diyor ve para istiyordu. Altında iki imza vardı: Sekreter: Nazif Karaçam - Başkan: Numan Bayazıt. Bir de ortada Başkan V. Yazıyordu ama ad ve imza yoktu.

Dosyada bir de Sorgu Hakimliği'nin sanıkları sorgulama yazısı vardı: O da, Cumhuriyet Savcılığı iddianamesinin kes yapıştır kopyasıydı. Aynı iddiaları sıralıyor ve sanıkların cezalandırılmalarını istiyordu.

İlk duruşmada baktım ki Numan Bayazıt, benim gibi sanık sandalyesinde oturuyor, Nazif Karaçam ise tanıklar arasında. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanından söz istedim: "Sayın Reisim, ortada dolaşan tek suç belgesinde Nazif'le Numan'ın imzaları var. Ama Numan benimle birlikte sanık, Nazif ise tanıklar arasında. Peki, ben neden burdayım?"

Mahkeme Başkanı Hıfzı Şişmanoğlu, bilmiyormuş gibi baktı, doğru olduğunu gördü. Yutkundu: "Oğlum, dedi, dosyayı Savcılık hazırlayıp önümüze koyar. Sanıkları, tanıkları, suçu o belirler. Ağır Ceza Heyeti olarak bizim görevimiz, o dosyayı inceleyip herkesi yeniden dinleyerek doğruyu bulup karara bağlamaktır." dedi. "Öyleyse fazla kalmayacağız." diyerek teşekkür ettim...

Benim düşündüğüm gibi olmadı. Duruşma -diyelim ki- bir ay sonraya atıldı. Duruşma sonunda Hakimler Savcılar önce Şehir Kulübüne, oradan da evlerine gidiyorlar. Biz sanıklar cezaevine... Yani statümüz farklı. Onlar keyif

sürerken biz yargılama sonunda aklanacak da olsak cezayı çekmeye başladık bile...(Nitekim aklandık, Yargıçlar bize 31 ay ceza borçlandı... Mağduriyetimizi dile getirdik: Tehditvarî bir ifadeyle: "Kurtulduğunuza şükredin" dediler. Çünkü o günlerde Kırklareli'de katledilen Sabahattin Ali hâlâ konuşuluyordu... Adaletin bu mu dünya!?) Evet; Başbakanın Talimatlı Hakimler bizi böyle yargıladı, sonunda 22 sanıktan sadece Hasan Özkan'la ben (Feyzullah Aktan'ı) 141/1'den (yani, 'müesses nizamı'- yani 'kurulu düzeni' komünizm yoluyla yıkmak suçundan 8'er yıl Ağır Hapisle ve 2'şer yıl 8'er ay Emniyet gözetiminde sürgünle cezalandırdılar.

(Ey şaşkınlık! Sizin hangi 'müesses nizam/kurulu düzen'den söz ediyorsunuz? O Kurulu düzen, Atatürk'ün kurduğu "**..İnsan haklarına dayalı demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devleti**" değil mi?.. Köy Enstitüleri, o düzeni, yine Atatürk'ün emriyle sizin gibi saldırgan din bezirganlarından "**İlelebet muhafaza ve müdafaa için**" kuruldu.

Şükür ki Ankara'da Yargıçlar vardı: Yargıtay'ın Salim Başol Başkanlığındaki 1. Ceza Dairesi, Kırklareli Ağır Ceza Mahkemesi'nin 11.12.954 tarih ve 1953/102 Esas, C.M.U. No:1953/417 ve 1954/130 sayılı kararını inceledikten sonra Esastan bozdu. Hıfzı Şişmanoğlu Başkanlığındaki Kırklareli Ağır Ceza Mahkemesi de bu "BOZMA KARARI"nın haklı bularak hakkımızda BERAAT Kararı verdi. Domuz Dolabı'nda bunlar anlatılıyor. Ama yaşananları, çekilenleri anlayabilmek için kitabı okumak gerekiyor. Ben Okulunuzun kitaplığına birkaç kitap ve öteki anlattıklarımı ilgili bazı broşür, gazete ve dergi vermeye çalışacağım. Zevkle okuyacağınızı umuyorum.

SORU: 9- Kepirtepe'de şu anda öğrenim gören öğrencilerimize neler söylemek istersiniz?

YANIT: Kepirtepe Anadolu Lisesi'nin çok değerli ve sevgili öğrencileri! Şu anda yaşamınızın en güzel evresindesiniz...

Türkiye'nin en köklü, en güzel bir okulunda okuyorsunuz. Yönetim ve Eğitim kadronuz nitelikli. Şanslısınız! Siz öğrenciler de okulun Köy Enstitüsü olduğu günlerden gelen üstün başarılarını sürdürüyorsunuz. Sizleri de kutluyorum! -Her ne kadar ayrı kulvarlarda da olsa- başarıların sürdürülmesini içtenlikle diliyorum!

Delikanlılık çağı da denilen bu dönemde, kan hızlığı beynin ve bedenin en üst noktada çalışıyor olması dönüşü ve onarımı olmayan yanlış kararlara neden olabiliyor. İnsana yaşam boyu acı çektiren 'ah'lı 'keşke'lerin çoğu bu "en güzel evre"nin ürünüdür.

"Soğukkanlı ve dikkatli olun; düşünüp araştırmadan karar vermeyin!" diye öğüt vermeğe kalkışırsam, bu gereksiz bilgiçliğimi de, bana lâyük görülen "**Örnek Kıdemli Vatandaş**"lığımın 90'ı çoktan aşmış "**Kidem**"ine bağışlayın, lütfen!...

SORU: 10- En kıdemli Kepirtepelili olma duygusu nasıl bir şey?

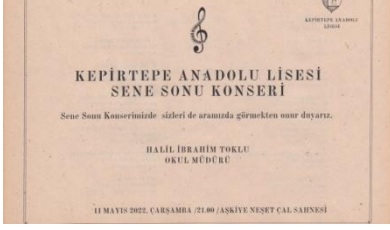
YANIT: Anlatması çok zor. En güzel, en renkli anılarım Kepirtepe ile ilgili. Hele dönem ve yakın dönem arkadaşları... Bazen Keşan Öğretmen Evi'ne çıkıyorum. Birkaç tane Köy Enstitüsü çıkışlı arkadaş var, onlarla sohbet ediyoruz. Yılda bir 17 Nisanlarda Lüleburgaz'a, Kepirtepe topraklarına gidiyorum. Kepirtepe Köy Enstitüsü'nün çökmeye yüz tutmuş binaları ile, tam karşısında, okulun ardılı saydığımız ve Köy Enstitüsü ruhunu sürdürdüğüne inandığımız Kepirtepe Anadolu Lisesi'nin genç binaları ile genç öğrencileri arasında gençleşiyorum...

Önceki yıl, **Kepirtepe Anadolu Lisesi** Müdürü Sayın **Halil İbrahim Toklu**, Okulun ders yılı açılış töreninde bana da bir konuşma görevi vermişti. Çok heyecanlandım. Şöyle bir baktım karşımdaki kızlı erkekli öğrencilere. Sanki şu anda Anadolu Lisesi önünde değil de yolun karşısında Kepirtepe Köy Enstitüsü ana binasının önündeki alandaydık. Ve karşımdakiler de benim Kepirtepe Köy Enstitüsü o günkü arkadaşlarımdı. Onların yüzünde ve gözlerinde o günkü ruhu açıkça görüyordum. Bunu dile getirmeye çalıştım. Alkışlandım. O günün anısı olarak belleğimden hiç silinmedi.

"En kıdemli Kepirtepelili olmak" çok güzel ve onurlandırıcı bir duygu. İnsanın sorumluluğunu ve bu sorumluluğun gereğini yapmak için de gücünü ve gayretini artırıyor. Sağlığını da koruyup ömrünü uzatıyor da diyebiliriz...

Okulumuzdan Haberler

Müzik öğretmenimiz Burcu ŞİMSEK DAĞ yönetiminde sene sonu konserimizi verdik.

“SİZİNKİ CAN DA BİZİNKİ PATLICAN MI?” adlı oyunumuzu sergiledik.

Tiyatro, Kepirtepe’de bir gelenektir.

→ Bilek güreşinde üstün başarılar sağlayan öğrencimiz Eliz CEBBAR talihsiz bir biçimde kolunu kırmıştır. Kendisine geçmiş olsun dilekelerimizi sunuyoruz.

→ Kariyer Günleri/5 projesinin 5. oturumunda 1982 Öğretmen Lisesi mezunumuz “Eyvah Eyvah” filmleriyle tanınmış ünlü yönetmen Hakan ALGÜL’ü konuk ettik. Hayata, bir sanatçının gözünden bakabilmenin, öğrencilerimize yeni ufuklar açacağını düşündük. Amacımız "dünya insanı" insanlar yetiştirmek.

Değerli katkılarından dolayı Hakan ALGÜL’e teşekkür eder, emeği geçen öğretmen ve KEV temsilcilerine teşekkür ederiz.

KEV ile ortak yürüttüğümüz Kariyer Günleri-V projesinin 6. oturumunda Koşuyolu Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kalp - Damar Cerrahisi Uzmanı Dr. Cüneyt ARKAN (2009 Mezunumuz) ve Diş Hekimi Kazım ŞİŞMAN’ı (2011 Mezunumuz) konuk ettik.

→ 23 Nisan ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI nedeniyle ilçemizde düzenlenen yarışmalarda kompozisyon ve şiir dalında liseler kategorisinde iki birincilik birden elde ettik.

9.sınıf öğrencimiz Mısra TOROS "Bir Dünya Bayramı" adlı eseriyle kompozisyon dalında, 11. sınıf öğrencimiz Gülşah HÜNER ise "Yurdumda Şenlik Var" adlı eseriyle şiir dalında birinci olmuşlardır. Kendilerini tebrik eder başarılarının devamını dileriz.

İngilizce öğretmenimiz Mustafa ÖDER yönetiminde düzenlenen ilçemiz liseler arası Scrabble Turnuvası’nda okulumuz birinciliği elde etmiştir.